

Diákromantika

— Bácsi, kérem, az egész dolog nem úgy történt, ahogy az osztálybeli ellenpártiak peltykálják, mert ők bemagolják ugyan betűről-betűre a leckét, de mint az élet színpadán ritkán forgolódnak képtelenek önálló tárgylagosságra. Azon kívül, hogy van benne némi restelkedni való, az egésznek háttére romantikus szerelem, mert miért ne jutna el erre a területre az ifjúság is, ha már annyi regényt muszáj kötelezően elolvasnunk, amelyekben a szerzők kiterjeszkednek a fontosabb érzelmekre. (Alapmotívum.) Azért én elmondom az egészet a bácsinak, lássa tisztán a helyzetet, hogy szép lett volna ugyan kivitelben, de a sors szatiróján mult, hogy nem lett belőle semmi.

Tudni kell, hogy Akos halálosan szerelmes Lilibe, aki sokáig szintén jelét adta érzelmeinek, csak az utóbbi időben kezdett elhidegedni. Ez egy affektáló lány, nem tudom, mit találtam rajta, de már többen voltak szerelmesek belé. Hogy én is? Azt már nem. Nálam mint nő csak %-ot ért el. De Akos kétségbeesésében azt gondolta ki, hogy hősit tettet hajt végre s ezzel újra magához láncolja a szeszélyes Lilit.

A terv az volt, hogy találkára hívja a nőt a Kálvária parkjába, délután ötkor, amikor szürkülni kezd az ég. Akos a parkban tisztázni kezdi a helyzetet, mikor felgyűrt gallérral, szemébe húzott sapkával, megjelenik az útonálló gengszter, amolyan Lepár-féle. De mégsem az igazi, mert az most ül, ellenben a felgyűrt kabátban a Pali rejtőzik, a legerősebb fiú, aki megbeszélés szerint Akos elé áll és azt mondja: Takarodj el ezen, nekem is tetsző nő mellől! — egyben mellbe vágja. Mire Akos káromkodásban tör ki és hatalmas pofont mér le Palinak, aki erre hanyatt-homlok elmenekül, míg ő hőssé válik Lili szemébe. Esetleg kebelre-borulás is történik az életmentés jutalmául.

— Ez mind szépen meg volt beszélve, de ne gondoljon a bácsi önfeláldozó baráti érzelmekre, mert Akos megígérte Palinak, hogy az elszenvedett pofon ellenértéke gyanánt kétszer befizeti a moziba.

Már most tudni kell azt is, hogy mi Akost utáljuk a legjobban az osztályban. Folyton hizeleg a jóhiszemű tanár uraknak, akik nem ismerik fel benne a báránybőrbe bújt tigris és voltak már mély fogadalmú titkok, amik érthetetlenül kipattantak, mikor is a tettet csak gyanítani lehetett a lesütve tartott szeme révén, ellenben a diri olyan elmélyülten mondta a vizsgálatnál: fiaim, piszok kapcabetyárok... Egyszóval nem szeretjük Akost, na. Rosszat se kívánunk neki mint felebarátnak, de jó alkalmat láttunk a szerelmi dolgokban arra, hogy megleckéztessük. Ezért tervet dolgoztunk ki mi is.

Mikor a Kálvária-parkban Pali egy mellbeütéssel felszólítja Akost, hogy távozzék a neki is tetsző nő mellől, viszont Akos leken neki

egyet, — Pali akkor nem rohan el a megrémült Lepárt imitálva, hanem ráveti magát és úgy ellátja a bánatos szerelmet, hogy azt egyenesen bevihetik Inczedy plébános úrhoz a Mórba az utolsó kenet felvétele érdekében. Ha pedig ezt sikerrel végrehajtja, mi nem kétszer, hanem ötször fizetjük be a moziba, fejenként adva össze a szükséges pénzt.

Pali együttérző jóbarát és készséggel vállalta ezt a helyesebb variációt, amely neki is inkább kedvére volt, — miközben ne tessék azt hinni, hogy az öt mozielőadás izgatta, mert tud ő tárgylagos is lenni. Ellenben az történt, hogy Lili mamája alkonyati ájtatosságra a templomba ment s ahogy a Kálváriánál leszáll a villamosról,

beleütközik az ott ténfergő lányába, aki mit sem tudott a mamája áhítatszomjáról. Így aztán néhány kínos kérdés elhangzása után tervbe vett pofon elcsattant ugyan de azt nem a kiszemeltek kapták, hanem Lili, aki meg is érdemelte. Nem azért ugyan, mivel nekem nem tetszik, én affektáló lányba nem lennék szerelmes, de lássuk be, hogy igaza van a nagyrabecsuült tanári karnak, amikor állandóan hangoztatja az iskola és a szülői ház együttműködő nevelésének fontosságát. Szóval nem igaz, hogy megtörtént a kálváriai nagy jelenet, mert csak terv volt, de elrontotta az anyai okvetetlenkedés.

Bób

Gyermekjátékok

nagy választékban
P. Almássy Mariánánál
Takaréktár-utca 2.

Igy él a lapkihordó

(A Délmagyarország munkatársától) Az újság legközvetlenebb és legszerényebb munkatársa a lapkihordó. Ő tartja fenn a legszorosabb kapcsolatot a lap és az olvasó között. Minden reggel megjelenik s a levélsekre nyit, vagy az ajtó alá csúztatja a lapot, amikor még mindenki alszik a házában. Akaratlanul is a tömör József Attila-sorra kell gondolnunk: »Hajnaltól kel föl, mint a pékek...« Hajnali 2 órakor már talpon van. A házában sokan akkor fekszenek le, mások akkor fordulnak a másik oldalukra, de mindenki alszik, amikor fölkel s útnak indul. A nyomda, ahol a lapot expediálják messze van, sietnie kell. Télen-nyáron egyformán, ha esik, ha fagy. Mindegy. Nem kényelmes hivatal...

Lapkihordó évek óta. Azelőtt mesterember volt, műhelyben dolgozott, huzatos, nyirkos épületben, pincékben. Ott sem kényeztetették. Inaskora óta megszokta a kemény munkát. Ez volt a sorsa s dolgozott, hogy kenyeret vihesen haza a családjának. De csak a család nőit, a kenyér egyre kisebb lett. Jött a gazdasági válság, csak félnapokat dolgozhatott. Lassan mindenkiből kikoptak. Nem várható tovább, »mellékfoglalkozás« után kellett néznie. Így lett lapkihordó. Most ő a Délmagyarország névtelen katonája. Később ez lett a főfoglalkozásra. Szaporodtak az előfizetők s a kihordásban már a felesége és kislánya is segített neki.

*Emeletre fel —
emeletről le...*

Mennyi emeletet megjár, mennyi kapun surran be a hajnali sötétségben, vagy halvány szürkületben a lapkihordó. A nyomdából hatalmas újságkötegekkel indul útnak, még súlyra is nehéz, amit cipelnie kell: emeletre fel, emeletre le, egyik kapun ki, a másikon be. Sietnie kell, mert a korán kelő munkába siető emberek már várják a lapot, hogy reggeli teájuk mellett elolvashassák: mi hír a nagyvilágban, mi történt a vajdó

világfergetegben azalatt, míg mi — Istennek hála, — nyugodtan aludtunk?

— Megbecsülik-e az emberek? — kérdezzük tőle.

— Hát igen, néhol megbecsülnék, másutt meg semmibe se vesznék... — mondja elgondolkodva. Van olyan ház — sajnos kevés — ahol már most megkaptam a karácsonyi, vagy inkább újévi ajándékot. Azért — mondták —, mert hűségesen és pontosan hordtam a lapot... De sok helyen levegőnek tekintik az embert és még gorombáskodnak is, ha rossz kedvűen keltek fel...

Pedig milyen nehéz a munkája. Felpakolva vág neki az utcáknak, házaknak. A körzet nagy, sok utcát kell bejárnia, megállás nélkül. Minden udvart ismernie kell, tudnia kell, hol laknak az előfizetők. Pincelakás, vagy harmadik emelet, mindegy. A kiszolgálás egyforma, nem lehet azt mondani: ide nem viszek, majd máskor... Sötét lépcsőházak, visszhangos folyosók kopott kövein végig, ajtóról-ajtóra, kilincstől-kilincsig tart az útja. Van, ahol csak be kell dobni a lapot, de máshol csöngetni is kell és megvárni, amíg kijön érte valaki. Mert az elv az, hogy ha lehet, kézbe kell adni a lapot. És menni kell mindaddig, amíg az utolsó lap is elfogy a hóna alól.

Küldetése van...

Újságírók, nyomdászok, nyomdai munkások mellett a lapkihordó is a hírszolgálat bátor katonája. A tudósítás munkájában ő az utolsó

DELMAGYARORSZAG

minden sora

érdekes

állomás. Személy szerint ő ismeri az előfizetőket, tudja, ki mit szeret olvasni, hová tartozik, miben hisz. Küldetése van. Nemcsak kiszolgáló, de nevelő is. Pénzbeszedés közben el-elbezelget a »kuncsaftokkal«. Munkás a munkással s meggyőzni igyekszik, hogy milyen lapot kell olvasnia. Nemcsak kihordó, de lapjának hűségese propagálója is. Új előfizetőket szerez.

Sohasem ér rá. Se ünnepnapja, se vasárnapja. Sokat kell dolgoznia, mert nagy a család. Néha egy-egy mozielőadásra elmegy, különben minden este korán fekszik le, hogy kettőkor fel tudjon kelni. Mindig fáradt. Az asztalánál ülve, sőt állva is elalszik. Vasárnap sem kívánczik sehová. A pénzbeszedés is nehéz munka. Sok helyre kétszer, háromszor is el kell mennie, mert nincsenek otthon, vagy a háziasszonynál nincs »aprópénz«, vagy éppen rétestésztát nyújt s nem tudja abbahagyni... Megszokta már az ilyen apró, emberi dolgokat. Mosolyog s még egyszer elmegy, sőt harmadszor is.

— Mit olvas?

— Csak újságot. Másra nem jut időm. Azt is akkor, amikor bementek érte a nyomdába és várom, amíg kiszámolják. Az első példányt elolvasom, még friss rajta a nyomdafesték. Szeretem ezt a szagot, megszoktam...

Szereti a foglalkozását, szereti a küldetést, amit betölt. A kultúra rang nélküli közkatona ő, aki a világosságot segít terjeszteni. Annak, aki e sorokat írja szebb kötelessége nem lehet, minthogy felhívja rá a közönség, az Olvasó figyelmét. Szeresse és becsülje meg a lapkihordót, bánjon vele emberhez méltó módon, mert megérdemli...

Beiratkozások az egyetemre

Budapest, december 14. A kolozsvári, szegedi és pécsi tudományegyetemen az 1943-44. évi tanév második félévére a beiratások január 7-én kezdődnek és 28-ig tartanak. Az új hallgatók felvételüket a kolozsvári és szegedi egyetemeken december 31-ig, a pécsi egyetemen január 6-ig kötelesek kérni. A tandíjkezdmény iránti kérvények a kolozsvári és a szegedi egyetemen január 18-ig, a pécsi egyetemen pedig január 6-ig nyújthatók be. Az előadások a pécsi egyetemen január 23-án, a szegedi egyetemen január 24-én, a kolozsvári egyetemen pedig január 25-én kezdődnek. (MTI)

KARÁCSONYRA!

Fényképező gépeket

Fotó albumokat

Filmeket-lemezeket

Amatőr munka kidolgozást

Szemüvegeket és egyéb

optikai cikkeket

Orvosi műszereket

MIHALOVITS

optika-fotó és orvosi műszer szaküzletből

Kőrász-utca 9.

Telefon: 14-83.